

Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός: «Ο προορισμός μας είναι η διαρκής σχέση με τον Δημιουργό Πατέρα μας»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Η σημασία της ευγνωμοσύνης προς τον Θεό, η διαρκής πνευματική εγρήγορση και η συμμετοχή στη Θεία Ευχαριστία βρίσκονται στο επίκεντρο του μηνύματος του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού για την Κυριακή 5 Ιουλίου 2026. Ο Σεβασμιώτατος επισημαίνει ότι οι άνθρωποι συχνά θεωρούν τα αγαθά της ζωής δεδομένα και στρέφονται στον Θεό κυρίως όταν δοκιμάζονται, με αποτέλεσμα να «άτονεϊ μέσα μας ή εϋγνωμοσύνη πρὸς τὸν Θεό».

Με αφορμή την ευαγγελική περικοπή των Γεργεσηνών, υπογραμμίζει ότι η ζωή μακριά από τον Θεό οδηγεί σε πνευματικό σκοτάδι, ενώ η εγγύτητα με τον Χριστό γεννά «ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, καλοσύνη, ἀγαθότητα, πίστη, πραότητα, ἐγκράτεια». Ιδιαίτερη θέση στο μήνυμα κατέχει η Θεία Κοινωνία, την οποία χαρακτηρίζει πηγή δύναμης, προστασίας και ένωσης με τον Χριστό.

Ο Μητροπολίτης καλεί τους πιστούς να μετατρέψουν τη συμμετοχή τους στα Μυστήρια σε καθημερινή στάση ζωής, τονίζοντας ότι «ὁ προορισμός μας εἶναι ἡ

διαρκής σχέση με τὸν Δημιουργὸ Πατέρα μας». Καταλήγοντας, υπενθυμίζει πως ἡ αγιότητα δὲν εἶναι μόνο ἀνθρώπινο ἐπίτευγμα, ἀλλὰ καρπὸς τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ: «Ἀγιότητα εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός».

Αναλυτικὰ τὸ μήνυμα τοῦ Μητροπολίτη Αἰτωλίας καὶ Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνοῦ γιὰ τὴν Κυριακὴ 5 Ιουλίου 2026:

Ἀγαπητοὶ μου Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

Ἔχουμε συχνὰ τὴν τάση νὰ θεωροῦμε τὰ καλὰ καὶ εὐχάριστα ποὺ μᾶς συμβαίνουν ὡς αὐτονόητα. Ἀντίθετα, δὲν θέλουμε νὰ σκεφτόμαστε τὸ ἐνδεχόμενο νὰ μᾶς συμβοῦν τὰ δυσάρεστα καὶ θεωροῦμε πὼς τὰ δύσκολα ἀφοροῦν πάντα τοὺς ἄλλους.

Αὐτὴ ἡ στάση ζωῆς, πέραν τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθεια, καθὼς, ἀνὰ πᾶσα στιγμή μπορεῖ νὰ συμβεῖ τὸ ὅ,τιδήποτε στὸν καθέναν μας, ἐπιφέρει στὴν ψυχὴ καὶ μιὰ ἀρνητικὴ συνέπεια: Νομίζοντας πὼς ἔχουμε ἐξασφαλισμένες τὶς εὐεργεσίες, ἀτονεῖ μέσα μας ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Θεό, στὸν Ὅποιο προστρέχουμε, κυρίως, ὅταν αἰσθανθοῦμε πὼς κάτι μᾶς ἀπειλεῖ ἢ κάτι μᾶς λείπει.

Καθὼς οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐμᾶς δέχτηκαν, ἀπὸ τὰ παιδικὰ τους κιόλας χρόνια, τὸ δῶρο τῆς πίστεως γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του, δὲν ἔχουμε ἐμπειρία μᾶς ζωῆς στερημένης ἀπὸ τὴν Θεία Χάρη καὶ τὴν θεϊκὴ προστασία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, συχνὰ ξεχνᾶμε ἀπὸ πόσους κινδύνους μᾶς προφυλάσσει ὁ Ἐπουράνιος Πατέρας μας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, στὴν πρώτη Ἐπιστολή του, θέλοντας νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν διαρκὴ ἐγρήγορη ἀλλὰ καὶ στὴν διαρκὴ εὐγνωμοσύνη, δὲν διστάζει νὰ παρομοιάσει τὸν Διάβολο μὲ λέοντα ποὺ βρυχᾶται καὶ περιφέρεται γύρω μας, ἀναζητῶντας τρόπους νὰ κατασπαράξει τὴν ψυχὴ μας (5:8).

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀποσκοπεῖ στοὺς ἴδιους πνευματικοὺς στόχους: Μέσω τῆς τραγικῆς καὶ φρικαλέας καταστάσεως τῶν δύο δαιμονισμένων στὴν περιοχὴ τῶν Γεργεσηνῶν, παίρνουμε μιὰ γεύση τῶν κινδύνων ποὺ διατρέχει ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὅταν συστηματικὰ καὶ ἀμετανόητα ἐπιμένει νὰ ζεῖ χωρὶς Θεό. Ζωὴ δίπλα στὰ μνήματα τῶν νεκρῶν, ὄψεις φρικαλέες, κραυγὲς ἀπόκοσμες, φόβος καὶ ἀποστροφή γιὰ ὅσους τοὺς πλησίαζαν. Αὐτὰ ἦταν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν

ἀνθρώπων αὐτῶν, τῶν κυριευμένων ἀπὸ δαιμονικῆς δυνάμεις, χωρὶς τὴν προστασία Ἐκείνου ποὺ ἔχει τὴν δύναμη καὶ τὴν ἐξουσία νὰ ἀπομακρύνει κάθε ἐχθρὸ καὶ πολέμιο τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως καὶ νὰ χαρίζει τὴν γαλήνη καὶ τὴν χαρά.

Θαῦμα μεγάλο πραγματοποιεῖ σήμερα ὁ Χριστὸς μας καὶ σκορπίζει στὸν κόσμον τὴν βεβαιότητα πὼς τὸ σκοτάδι καὶ ἡ φρίκη δὲν εἶναι ἡ τελικὴ μοῖρα τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀντίθετα, κοντὰ στὸν Χριστὸ, ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ διαποτίζεται ἀπὸ ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, καλοσύνη, ἀγαθότητα, πίστη, πραότητα, ἐγκράτεια. Αὐτὰ εἶναι τὰ δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως τὰ παρουσιάζει σήμερα τὸ ἀπόσπασμα τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς Γαλάτας ποὺ μόλις ἀκούσαμε (5:22-23). Καὶ ἀνάμεσα σὲ αὐτά, τὸ μεγαλύτερο καὶ τὸ πλεόν εὐεργετικό, τὸ σημαντικότερο καὶ τὸ πλεόν λυτρωτικό, εἶναι ἡ Χάρις τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Τοῦ μυστηρίου ἐκείνου, ποὺ ἐξασφαλίζει στὸν ἄνθρωπο τὴν δύναμη καὶ τὴν προστασία ἐναντίον κάθε ἐπιβουλῆς τοῦ Διαβόλου καὶ τὸν καθιστᾷ πολίτη τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, μέσω τῆς ἐνώσεως μὲ τὸν Θεάνθρωπο νικητὴ τοῦ θανάτου, Ἰησοῦ Χριστό.

Ὅποιος συνειδητοποιεῖ τὴν ἄπειρη εὐεργεσία ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζει ἡ Θεία Κοινωνία, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν διακατέχεται ἀπὸ βαθιὰ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν σωτῆρα Χριστό, κάθε φορὰ ποὺ γεύεται τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του. Ἀκριβῶς στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς Θείας Λειτουργίας, καὶ ἀφοῦ ἔχει ἀκουστεῖ ὁ παιᾶνας τῆς νίκης «*Εἶδομεν το φῶς τὸ ἀληθινόν...*», ὁ Ἱερέας μᾶς καλεῖ νὰ συμμετάσχουμε κι ἐμεῖς, μὲ τὶς λιγοστὲς δυνάμεις μας, στὴν αἰώνια δοξολογία τοῦ Θεοῦ, λέγοντας: «*Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν*».

Εἶναι ἐλάχιστες οἱ λέξεις αὐτές, προκειμένου νὰ ἐκφράσουν τὴν χαρὰ καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἔχει δεχτεῖ τὴν Θεία Κοινωνία. Γι' αὐτό, μέσω τοῦ χοροῦ τῶν ἱεροψαλτῶν, ἀναφωνοῦμε: «*Ἄς γεμίσει ἡ ὑπαρξὴ μας ἀπὸ τὴν δοξολογία Σου, Κύριε, ὥστε νὰ ὑμνοῦμε τὴν δόξα Σου, διότι μᾶς ἀξίωσες νὰ κοινωνήσουμε τῶν ἁγίων μυστηρίων Σου. Κράτησέ μας σταθεροὺς μέσα στὸν δικό Σου ἁγιασμό ποὺ μόλις δεχθήκαμε, ὥστε ὅλη τὴν ἡμέρα, κάθε ἡμέρα, νὰ μελετοῦμε καὶ νὰ ἐφαρμόζουμε τὸ δίκαιο θέλημά Σου*».

Εἶναι πλεόν ἡ σειρὰ τοῦ Ἱερέα νὰ μᾶς θυμίσει πὼς, ἡ καρποφορία τῶν ἀπείρων δωρεῶν ποὺ δεχθήκαμε μέσω τῆς Θείας Κοινωνίας, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δική μας στάση. Συνειδητοποιοῦμε, ἄραγε, τὸ μέγιστο Μυστήριον, στὸ ὁποῖο μόλις πήραμε μέρος; Συγκλονίζεται, ἄραγε, ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ βαθιὰ εὐγνωμοσύνη γιὰ Ἐκεῖνον ποὺ μόλις μᾶς ἔκανε συμμετόχους τῆς ἄπειρης ἀγάπης Του; Συναισθανόμαστε πόσο ἀδύναμοι εἴμαστε χωρὶς τὴν δική Του διαρκῆ προστασία; Ὅλα αὐτὰ περικλείονται στὴν πρόσκληση ποὺ αὐτὴν τὴν στιγμή μας ἀπευθύνει, λέγοντας: «*Ἄς σταθοῦμε ὄρθιοι. Τώρα ποὺ μεταλάβαμε τὰ θεῖα, ἅγια, ἄχραντα, ἀθάνατα, ἐπουράνια καὶ ζωοποιά, φρικτὰ μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, ἅς εὐχαριστήσουμε ἄξια τὸν Κύριο. Θεέ*

μου, βοήθησέ μας και σώσε μας, έλέησέ μας και σέ όλα διαφύλαξέ μας, με την χάρη Σου. Άφοϋ ζητήσαμε όλη ή ήμέρα σήμερα να είναι άληθινά ήμέρα τοϋ Θεοϋ, άγία, ειρηνική και άναμάρτητη, ας άφήσουμε τώρα ό καθέννας μας κι όλοι μαζί τον έαυτό μας κι όλη μᾶς την ζωή στα χέρια τοϋ Θεοϋ μᾶς Ίησοϋ Χριστοϋ».

Και ολοκληρώνει ό Ίερέας την εύχαριστία πρὸς τον Θεὸ με μιὰ τελευταία εύχή, γεμάτη δοξολογία αλλά και ίκεσία: «Σέ εύχαριστοϋμε, φιλόανθρωπε Δέσποτα, εύεργέτη τῶν ψυχῶν μας, γιατί και σήμερα μᾶς άξίωσες να μεταλάβουμε τὰ έπουράνια και άθάνατα μυστήριά Σου. Κάμε ίσιο και σωστό τὸ δρόμο μας, στήριξέ μας όλους μέσα στο φόβο σου, φρούρησε την ζωή μας, στερέωσε τὰ βήματά μας· με τις εύχές και τις ίκεσίες τῆς ένδοξης Θεοτόκου και άειπαρθένου Μαρίας και όλων τῶν Άγίων σου».

Τί έπιδιώκει ή ύπέροχη αύτή εύχή; Έπιδιώκει να διευρύνει τον χρόνο. Έπιδιώκει να μετατρέψει τις λίγες στιγμές που διήρκτησε ή Θεία Κοινωνία σε διαρκή σχέση με τον Θεὸ κάθε ήμέρα, κάθε λεπτό. Έπιδιώκει να μᾶς στρέψει πρὸς τον Κύριο, οϋτως ώστε να καταθέσουμε μπροστά στον θρόνο Του, άφ' ένὸς την άδυναμία μας να κρατήσουμε άσβεστη την φλόγα τοϋ μυστηρίου, αλλά και άφ' έτέρου την ίκεσία μας να σπεύσει Έκεϊνος να στερεώσει την ψυχή μας, να όχυρώσει τὴ ζωή μας και να μᾶς άποκαλύπτει διαρκῶς τὸ θέλημά Του.

Άδελφοί μου,

Πλαστήκαμε υιοί και θυγατέρες Θεοϋ. Ό προορισμός μας είναι ή διαρκής σχέση με τον Δημιουργὸ Πατέρα μας. Η χαρά, που τόσο ζητᾶμε στην ζωή, αναδύεται πλουσιοπάροχα και άδαπάνητα άπὸ τὸ δικό Του πρόσωπο. Κάθε φορά που γευόμαστε την Χάρη τοϋ μυστηρίου τῆς Θείας Εύχαριστίας, αντιλαμβανόμαστε πόσο μάταιες είναι οι χαρές τοϋ κόσμου τούτου και πόσο άνούσια τὰ σχέδια και οι έπιδιώξεις μας. Κοινὸς πόθος όλων μας, είτε τὸ συνειδητοποιοϋμε είτε όχι, είναι ή ένωσή μας με τον Χριστό. Αύτή είναι ή άγιότητα. Πλαστήκαμε με την δυνατότητα, όλοι και όλες, να γίνουμε άγιοι.

Τὸν δρόμο τῆς άγιότητος μᾶς τὸν ύποδεικνύει καθημερινά ή Έκκλησία, μέσω τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τῆς άσκήσεως, τῆς διδασκαλίας τοϋ θελήματος τοϋ Θεοϋ και τῆς συμμετοχῆς μας στα άγια Μυστήρια. Τὸ πλήρωμα τῆς άγιότητος όμως δέν έπιφέρουν οι δικές μας προσπάθειες, αλλά ή δική Του παρουσία. Άγιότητα είναι ό ίδιος ό Χριστός. Τις άσθενείς δυνάμεις μας έρχεται Έκεϊνος να αναπληρώσει, ώστε να γίνουμε μέτοχοι τῆς δικῆς Του άπόλυτης άγιότητος. Όσο Τὸν πλησιάζουμε, τόσο ας Τὸν άναζητοϋμε. Όσο τὸν άτενίζουμε, τόσο ας ποθοϋμε να Τοϋ μοιάσουμε. Όσο αντιλαμβανόμαστε δίπλα μας την άγρυπνη προστασία Του, τόσο ας Τὸν δοξολογοϋμε, λέγοντας, μέσω τῶν λόγων τοϋ Ίερέα, ό όποίος προφέρει τώρα τον

ἐπίλογο τῶν εὐχαριστηρίων εὐχῶν: «Ὅτι σὺ εἶ ὁ ἁγιασμὸς ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Ἀμήν.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ